

HAMLET: Mis kelm, mis madal ori ma küll olen!

Kas pole hull, et siin see näitleja
võis paljast mõttest, nähes kirest und,
nii südamesse võtta kujutlust,
et selle mõjul nägu läks tal kaameks,
pilk niiskeks, ilme nagu segaseks,
hää! murdus ning ta kogu olek järgis
ta kujutlust? Ja põhjust polnud mingit?
Või Hecuba?

Mis on tal Hecubast või temast Hecubal,
et tema pärast nutab? Mis ta teeks,
kui vallandaks ta kire sama ajend
ja märgusõna, mis on minul? Siis
küll uputaks ta lava silmaveega,
ta võigas kõne kõrvu lõhestaks,
ta ajaks hulluks süüdlased ja araks
teeks süütudki ning segadusse viiks
kõik võimed silmadel ja kõrvadel!
Kuid mina, vedel logard, norutan
kui unimüts, kes tuim on omas asjas,
ning sõnagi ei lausu kuningast,
ehk küll ta omand ning ta kallis elu
said neetud röövi roaks! Kas olen pelgur?
Kes hüüaks kelmiks mind, lööks lõhki kolu,
näost katkuks habeme ja puhuks näkku,
mu nina väänaks, hõikaks „valelik“
mul kõrist kopsu – kes küll seda teeks?
Haa, neetud – taluksin ju sedagi,
sest mul on tuvi maks ja puudub sapp,
mis kibedaks teeks survet, muidu oleks
ju ammu selle orja raiepega
ma taeva raisakulle nuumanud.
Sa röve lurjus, verine ja himur,
julm reetur, ilge verepilastaja!

Oo, kättemaks!

Mis eesel olen! Tore küll, et mina,
poeg, kelle kallis isa mõrvati,
kes taeva kui ka põrgu õhutusel
peaks tasuma, kui lirva endal südant
vaid sõnadega kergendada võin –
ja kukun vanduma kui ehtne hoor,
meeslibu! Häbi! Ptüi!

Mu ajud, tööle! Hm! Ma olen kuulnud,
et süüdlasi, kes näitemängu näevad,
nii hingepõhja salvab lavakunst,
et kohe süüd nad üles tunnistavad;
sest kuigi mõrv on keeletu, on kõneks
tal imeväärseim elund. Näitlejail
ma lasen etendada lelle ees
mõnd näidendit, mis minu isa tapmist
umbkaudu kujutab; ta ilmet jälgin,
ta hinge katsun; kui ta võpatab,
siis tean, mis teed ma käin ... Vaim, keda nägin,
võis saatan olla; saatanal on võime
ka meeldiv kuju võtta, ning võib olla,
et ta mu nukrutseva meele nõtrust –
sest säärast loomust mõjutab ta võimsalt –
mu hukatuseks kasutab. Mul tarvis
on tõhusamat tunnistust kui see.
Las näitemäng siis näidatagi nüüd,
kas lellel on või pole hingel süüd.

William Shakespeare „Hamlet” (tõlkinud Georg Meri)